

Primeno: 24.3.25.

P/5204062

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO FINACIJA

Samostalni sektor za drugostupanjski
upravni postupak

KLASA: UP/II-471-02/24-01/82
URBROJ: 513-04-24-2
Zagreb, 12. veljače 2025.

Ministarstvo financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, OIB: 18683136487, povodom žalbe poreznog obveznika **FF WEALTH MANAGEMENT d.o.o., Novska, Trg Luje Ilića-Oriovčanina 8, OIB:27065546764**, kojeg zastupa opunomoćenik Ivica Lovrić, porezni savjetnik u Porezno savjetništvo Lovrić i partneri d.o.o. iz Zagreba, Zaharova 7, izjavljene protiv rješenja Ministarstva financija - Porezne uprave, Područnog ureda Sisak, Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj:513-07-03/24-07 od 12.02.2024.g. u predmetu obnove postupka poreznog nadzora okončanog rješenjem tog tijela Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj: 513-07-03/22-01 od 01.12.2022. godine, temeljem članka 183. Općeg poreznog zakona ("Narodne novine" br. 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20 i 114/22) i članka 36. Uredbe o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva financija ("Narodne novine" br. 97/20, 101/21 i 78/23), donosi

R J E Š E N J E

- I. Žalba se uvažava.
- I.1. Poništava se rješenje Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Sisak, Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj:513-07-03/24-07 od 12.02.2024. godine.
- I.2. Poništava se porezno rješenje Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Sisak, Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj:513-07-03/22-01 od 01.12.2022.g. i predmet vraća na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Sisak, Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj:513-07-03/24-07 od 12.02.2024.g. nije prihvaćen prijedlog žalitelja za obnovu postupka poreznog nadzora okončanog poreznim rješenjem Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj: 513-07-03/22-01 od 01. prosinca 2022. godine. U obrazloženju se navodi da se ne radi o novim dokazima na kojima žalitelj temelji svoj prijedlog i to zato jer se radi o dokumentaciji društva EWF Transporte d.o.o. koja je nastala prije početka poreznog nadzora i za koju je Franjo Orešković kao direktor žalitelja i tog društva očito znao i mogao ju je pribaviti i upotrijebiti u poreznom postupku u kojem je imao obvezu sudjelovati i dostavljati dokumentaciju.

Protiv ovog rješenja od 12.02.2024. godine žalitelj je, zastupan po opunomoćeniku uložio pravodobnu žalbu u kojoj bitnim navodi da nije prihvaćen njegov prijedlog za obnovu postupka, nezakonito zbog počinjenih procesnih povreda dok u smislu izvođenja dokaza i tereta dokazivanja rješenje nije utemeljeno na odredbama Općeg poreznog zakona i Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da je porezno rješenje nadzora protiv kojeg nije moguće izjaviti žalbu doneseno bez uvida u dokaze na kojima se temelji ovaj prijedlog za obnovu postupka, a da se radi o poslovnoj dokumentaciji društva EWF transporte d.o.o. koja dokazuje da je taj njegov dobavljač vozilima raspolagao u svojstvu vlasnika pa da mu ih je i mogao prodati, čime da mu je izvršena isporuka pa da je imao pravo na pretporez koji mu je u nadzoru osporen poreznim rješenjem od 01.12.2022. godine. U žalbi se dalje navodi da je u tijeku žalbeni postupak tog dobavljača EWF transporte d.o.o. protiv poreznog rješenja Porezne uprave – Područnog ureda Zagreb, Klasa: UP/I-471-02/22-01/249, Urbroj:513-07-01-22-05 od 14.02.2023.g. Žalitelj smatra da je ev. uvažavajuća odluka u tom žalbenom postupku u nadzoru tog dobavljača od utjecaja na obnovu ovog njegova poreznog postupka zato jer se u ova oba predmeta radi o dokazivanju istog činjeničnog stanja - da je EWF transporte d.o.o. gospodarski raspolagao kao vlasnik sa vozilima i da mu ih je mogao i prodati, a sve to da je od utjecaja na pravo na pretporez.

Predlaže uvažiti žalbu.

Žalba je osnovana.

Iz podataka spisa predmeta razvidno je da je Ministarstvo financija – Porezna uprava, Područni ured Sisak (dalje: “prvostupanjsko tijelo”), obavilo nadzor porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 01.01.2022. do 30.06.2022. godine, o čemu je sastavljen Zapisnik Klasa: 471-02/22-01/122, Urbroj:513-07-03/22-05 od 10.10.2022. godine. Dana 01.12.2022. prvostupanjsko tijelo je donijelo porezno rješenje Klasa: UP/I-471-02/22-01/65, Urbroj: 513-07-03/22-01 kojim se žalitelju nalaže uplatiti dužne iznose s naslova porezne obveze zajedno s obračunatim kamatama koje su utvrđene u postupku poreznog nadzora i to poreza na dodanu vrijednost za razdoblje i u iznosu te na način pobliže određen u tom rješenju, te mu se nalaže provesti odgovarajuća knjiženja u poslovnim knjigama.

U obrazloženju poreznog rješenja od 01.12.2022. godine u bitnome se navodi da je u mjesecu travnju 2022. žalitelj iskazao odbitak pretporeza po ulaznim računima društva EWF transporte d.o.o. za isporuke tegljača i priključnih vozila navedenim u tablici br. 1. koje je žalitelj iskazao svojom dugotrajnom materijalnom imovinom. Međutim, izvršenim uvidom u podatke Ministarstva unutarnjih poslova nadzorom je utvrđeno da su se određena vozila koja su žalitelju zaračunata dijelom tih računa, a navedenih u tablici br. 2., nalazila u vlasništvu leasing društva dok je EWF transporte d.o.o. upisan samo kao njihov korisnik te da kako nije bilo i pravni vlasnik da stoga nije moglo niti izvršiti iskazane isporuke tegljača i priključnih vozila žalitelju. Utvrđeno je da žalitelj nema pravo na odbitak pretporeza za isporuke koje mu nisu izvršene iako su mu zaračunate nevjerodostojnim knjigovodstvenim ispravama jer je pravo na pretporez uvjetovano izvršenom isporukom dobara i usluga prema odredbama članka 57. i članka 58. stavak 1. i 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (“Narodne novine“ br.73/13, 148/13, 143/14, 115/16, 106/18, 121/19, 138/20 i 39/22; Rješenje USRH 99/13, 153/13) i presudi Suda EU u spojenim predmetima C-459/17 SGI i C-460/17 Valérieane od 27.06.2018. godine. Navodi se da je jedina svrha izdavanja računa bila nezakonito izbjegavanje plaćanja poreza na dodanu vrijednost i isplata novca poreznom obvezniku iz državnog proračuna na račun nepostojećeg povrata poreza na dodanu vrijednost.

U zapisniku od 10.10.2022. godine se navodi da je u mjesecu svibnju 2022. godine žalitelj iznajmio tegljače i priključna vozila, uključujući i ona za koja je utvrđeno da nisu u njegovom vlasništvu zato jer nisu mogli biti kupljeni budući da su njihovi vlasnici leasing društva pa da je dužan platiti porez na dodanu vrijednost temeljem odredbe članka 79. stavak 11. Zakona o porezu na dodanu vrijednost koja propisuje da ako netko na računu za isporučena dobra ili obavljene usluge iskaže PDV, iako za to nije ovlašten ili izda račun iako dobra nisu isporučena ili usluge nisu obavljene, duguje iskazani iznos PDV-a.

Žalitelj je, zastupan po opunomoćeniku podnio dana 24.01.2024. godine prijedlog za obnovu postupka okončanog poreznim rješenjem od 01.12.2022. godine zbog novih činjenica i novih dokaza. Radi se o dokazima (konačnim obračunima) Erste & Steiermarkische S-leasinga koje prvostupanijsko tijelo u postupku poreznog nadzora nije uzelo u obzir, koji bi doveli do drugačijeg rješenja da su ti dokazi (konačnih obračuna) odnosno činjenice koje iz njih proizlaze bili upotrijebljeni u prijašnjem postupku.

Prema sadržaju prijedloga za obnovu postupka proizlazi kako žalitelj smatra pogrešnim utvrđenje nadzora da po računima navedenim u tablici br.2. poreznog rješenja od 01.12.2022. godine nije došlo i do isporuke zaračunatih mu vozila pa da stoga nema pravo na pretporez u iznosu utvrđenom izrekom za razdoblje od 01.01.2022. do 30.06.2022. godine što dokazuje dokumentacijom Erste & Steiermarkische S-leasinga o konačnom obračunu ugovora o financijskom leasingu vozila gdje je žaliteljev dobavljač Ewf Transporte primatelj leasinga, a za svako pojedino vozilo koje se već nalazilo u posjedu korisnika leasinga, budući da je sukladno ugovoru o leasingu primatelj ispunio uvjete kojima stječe pravo vlasništva nad vozilom koje je objekt – predmet leasinga. Navodi da je njegov dobavljač kao punopravni vlasnik vozila mogao prodati vozila u svome vlasništvu i predati ih u samostalni posjed kupcu ovdje žalitelju kao novom vlasniku što opsežno obrazlaže pozivajući se na odredbe propisa. Dalje navodi da upis prava vlasništva u javnu knjigu nije relevantan za stjecanje vlasništva nad pokretnom stvari kao i da je u vezi postojanja isporuke dobara u smislu odredbi Zakona o porezu na dodanu vrijednost jedino relevantno da dolazi do prijenosa u smislu gospodarskog prava raspolaganja u svojstvu vlasnika.

O žaliteljevom prijedlogu za obnovu postupka prvostupanijsko tijelo odlučilo je ovdje pobijanim rješenjem od 12.02.2024. godine na koje je žalitelj izjavio žalbu.

Odredbom članka 123. stavak 1. točka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ br. 47/09 i 110/21) propisano je da se obnova postupka u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba može pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti u roku od tri godine od dana dostave rješenja stranci ako se sazna za nove činjenice ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku.

Odredbom stavka 3. istog članka Zakona propisano je da stranka može tražiti obnovu postupka u roku od 30 dana od dana saznanja za razloge obnove ili od kad je stekla mogućnost upotrebe novih dokaza.

Odredbom članka 124. stavak 2. istog Zakona propisano je da je stranka u prijedlogu za obnovu dužna učiniti vjerojatnim razloge zbog kojih traži obnovu postupka i da je prijedlog podnesen u zakonskom roku.

Navodi žalitelja su osnovani.

Iz opisanog činjeničnog stanja i iznijetih žalbenih navoda proizlazi da je žalitelj u svojstvu predlagatelja zahtijevao obnovu postupka obavljenog poreznog nadzora nad njegovim poslovanjem, koji je okončan poreznim rješenjem prvostupanskog tijela od 01.12.2022. godine pa je, sukladno odredbi članka 125. Zakona o općem upravnom postupku prvostupanjsko tijelo bilo nadležno za rješavanje o tom zahtjevu.

Pobijanim rješenjem od 12.02.2024. godine porezno tijelo nije prihvatilo prijedlog žalitelja za obnovu postupka poreznog nadzora okončanog poreznim rješenjem od 01.12.2022. godine sa obrazloženjem da se ne radi o novim dokazima na kojima žalitelj temelji svoj prijedlog i to zato jer se radi o dokumentaciji društva Ewf Transporte d.o.o. koja je nastala prije početka poreznog nadzora i za koju je žalitelj očito znao i mogao ju je pribaviti i upotrijebiti u poreznom postupku.

Načelno, prihvatljivi bi bili razlozi iz pobijanog rješenja zbog kojih nije udovoljeno žaliteljevu zahtjevu za obnovu postupka. Međutim, ključna je činjenica utvrđena iz akata u ovom žalbenom spisu, da porezno rješenje kojim je okončan nadzor nije doneseno na temelju činjeničnog stanja i pravnih ocjena navedenih u zapisniku nadzora, u smislu odredbi članka 126. OPZ-a.

Iz zapisnika proizlazi da je nadzor utvrdio nepravilnosti u odnosu na žaliteljeve izdane račune kupcu u vidu njihove nevjerodostojnosti, dok iz poreznog rješenja proizlazi da su obveze iz izreke utvrđene u vezi nepravilnosti utvrđenih po žaliteljevim ulaznim računima od dobavljača.

Kako se činjenično stanje u nadzoru utvrđuje do dana donošenja zapisnika, a iznimno po prihvaćenom uloženom prigovoru do dopunskog zapisnika, te se na temelju istih donosi porezno rješenje, proizlazilo bi s obzirom na ranije navedeno, da žalitelj nije ni mogao znati iz zapisnika da će mu se rješenjem nadzora osporiti ulazni računi.

Budući da je žalitelj po izdanim računima iskazao PDV pa zapisnik stoga i ne sadrži utvrđeni iznos tog poreza u nadzoru, žalitelj u suštini nije imao razloga izjaviti prigovor, a potom niti žalbu jer je imao legitimno očekivanje da mu poreznim rješenjem neće biti utvrđene iste te porezne obveze. Rješenje nadzora nije doneseno na temelju tog zapisnika, već se njime utvrđuje novo činjenično stanje i izvode novi pravni zaključci, dijametralno suprotni od onoga što se navodi u zapisniku pa nesporno proizlazi da žalitelj u tome nije sudjelovao, čime je ispunjen razlog za obnovu postupka iz članka 123. stavka 1. točke 5 ZUP-a pa u tom smislu proizlazi da bi i dokazi na kojima žalitelj temelji svoj zahtjev bili razlozi iz točke 1. istog članka ZUP-a.

Zbog navedenih razloga ovo je tijelo mišljenja kako treba dopustiti obnovu postupka te u nastavku iznosi svoja shvaćanja i zaključke zbog čega je porezno rješenje nadzora nezakonito, kao i porezna obveza koja je u njemu utvrđena.

Imajući u vidu naprijed izneseno potrebno je poništiti rješenje od 12.02.2024. godine te je riješeno kao u točki I.1. izreke.

Iz poreznog rješenja od 01.12.2022. godine proizlazi da je žalitelju utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost u iznosu osporenog mu pretporeza zbog činjenice koju je nadzor utvrdio izvršenim uvidom u podatke Ministarstva unutarnjih poslova (MUP), a to je da žaliteljev dobavljač Ewf Transporte d.o.o. nije bio upisan kao vlasnik svih tegljača i priključnih vozila u trenutku prodaje žalitelju po računima navedenim u tablici br. 1. zbog čega je utvrđeno da se zaračunate isporuke nisu ni dogodile što je preduvjet ostvarivanju prava na odbitak pretporeza i to po dijelu tih računa, navedenih u tablici br. 2.

Odredbom članka 57. stavak 1. i 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da pravo na odbitak PDV-a (pretporeza) nastaje u trenutku kada nastaje obveza obračuna PDV-a koji se može odbiti. Porezni obveznik može odbiti pretporez u skladu s odredbama članaka 58., 59., 60., 61. i 62. ovoga Zakona.

Odredbom članka 58. stavak 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da porezni obveznik ima pravo od PDV-a, koji je obvezan platiti, odbiti iznos PDV-a (pretporez) koji je obvezan platiti ili ga je platio u tuzemstvu za isporuke dobara ili usluge koje su mu drugi porezni obveznici obavili za potrebe njegovih oporezivih transakcija. Stavkom 2. je propisano da je pretporez iznos PDV-a koji porezni obveznik treba platiti ili je plaćen u Republici Hrvatskoj pri uvozu i iznos PDV-a koji je plaćen temeljem članka 75. stavka 1. točaka 6. i 7. te članka 75. stavaka 2. i 3. ovoga Zakona.

U ovom predmetu nadzora sporno je pitanje kad je Ewf Transporte d.o.o. mogao žalitelju prodati vozila čiju je nabavu financirao na financijski leasing u kontekstu nastanka oporezivog događaja u kojem bi žalitelj imao pravo odbiti pretporez.

Prema podacima iz spisa proizlazi da je poreznom tijelu bilo poznato u nadzoru da je žaliteljev dobavljač Ewf Transporte d.o.o. registriran kao korisnik tegljača i priključnih vozila, a leasing društvo kao njihov pravni vlasnik.

Vezano za utvrđivanje činjeničnog stanja o pravnom vlasniku vozila potrebno je ukazati na odredbu članka 250. stavku 2. Zakon o sigurnosti prometa na cestama koja propisuje da je u slučaju prodaje ili drugog načina promjene vlasništva na vozilu, novi vlasnik dužan u roku od 15. dana od stjecanja vozila registrirati vozilo na svoje ime ili ga odjaviti, a ako ga ne registrira na svoje ime ili ne odjavi, stanica za tehnički pregled vozila će, na zahtjev osobe na koju je vozilo registrirano, rješenjem ukinuti registraciju vozila.

Budući navedena odredba Zakona o sigurnosti prometa propisuje sankcioniranje novog vlasnika koji ne izvrši upis promjene vlasništva na vozilu (registraciju) na svoje ime evidentno je da je činjenično stanje o upisu nije nužno točno niti jedino relevantno za utvrđivanje pravnog vlasnika vozila odnosno da se vlasništvo vozila ne dokazuje samo upisom vozila u evidencije MUP-a o vozilima registriranim za promet cestama. Također MUP vodi evidenciju samo onih vozila koja su registrirana za promet na cestama ali ne i onih koja to nisu što ne znači da ta neregistrirana vozila nemaju vlasnika.

Osim toga, člankom 116. stavak 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" br. 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 073/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 i 94/17) propisano je da se vlasništvo pokretne stvari stječe predajom te stvari stjecatelju u samostalan posjed na temelju valjano očitovane volje dotadašnjeg vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja.

Međutim, za potrebe oporezivanja nije isključivo i jedino relevantno pravno vlasništvo nad dobrima niti odredbe građanskih ili trgovačkih propisa ili ugovora. Za potrebe oporezivanja prije svega su relevantne odredbe poreznih propisa tj. porezni su propisi primarni izvor prava.

Tako i članak 5. Općeg poreznog zakona propisuje da se u postupku oporezivanja primjenjuju oni porezni propisi koji su bili na snazi u vrijeme nastanka činjenica na kojima se temelji oporezivanje.

Člankom 11. stavak 1. Općeg poreznog zakona propisano je da se porezne činjenice utvrđuju prema njihovoj gospodarskoj biti.

Člankom 39. Općeg poreznog zakona propisano je da ako neka druga osoba, a ne vlasnik, ima pravo raspolaganja gospodarskom cjelinom na način da može vlasnika gospodarski isključiti od utjecaja na to dobro, tada se u poreznom smislu smatra da ta gospodarska cjelina pripada toj drugoj osobi. Kod fiducijarnih (povjereničkih) odnosa smatra se da gospodarska cjelina pripada fiducijaru (povjereniku).

Zakon o porezu na dodanu vrijednost u članku 4. stavak 1. točka 1. propisuje da je predmet oporezivanja PDV-om isporuka dobara u tuzemstvu uz naknadu koju obavi porezni obveznik koji djeluje kao takav.

Odredbom članka 7. stavak 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano je da je „isporuka dobara“ u smislu članka 4. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom u svojstvu vlasnika, a na što posebno upućuje i žalitelj.

Tako je odredbom članka 7. stavak 2. točka b) Zakona o porezu na dodanu vrijednost propisano da se isporukom dobara u smislu stavka 1. ovoga članka također smatra stvarna predaja dobara na raspolaganje prema ugovoru o najmu dobara, odnosno o leasingu na određeno vrijeme ili o prodaji dobara uz odgodu plaćanja, koji određuje da se vlasništvo nad tim dobrima stječe najkasnije nakon plaćanja zadnjeg obroka.

Odredbom članka 9. stavak 1. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost propisano je da se isporukom dobara omogućuje prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom osobi koja tim dobrima može raspolagati kao vlasnik. Omogućavanje raspolaganja dobrima je pretežito činjenične naravi i obično je, ali ne i nužno povezano s prijenosom vlasničkih prava u imovinsko pravnom smislu. Pri tome je mjerodavno postojanje gospodarskog vlasništva, a ne posjeda kao stvarnog vlasništva nad dobrom.

Ove odredbe Zakona i Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost sadržajno su iste odredbi članka 14. stavka 1. Direktive 2006/12/EZ koja propisuje da „isporuka robe“ znači prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom kao vlasnik pa se tako i u presudi Suda EU u predmetu C-235/18 Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH od 15.05.2019.g. obrazlaže primjena ove odredbe Direktive. U točki 27. presude navodi se da u skladu s ustaljenom sudskom praksom, pojam „isporuka robe“ iz članka 5. stavka 1. Šeste direktive i članka 14. stavka 1. Direktive 2006/112 ne odnosi na prijenos vlasništva u oblicima propisanim mjerodavnim nacionalnim pravom, nego uključuje svaku transakciju prijenosa materijalne imovine koju izvrši jedna stranka, a koja ovlašćuje drugu stranku da njome raspolaze kao da je vlasnik te robe. U točki 28. se navodi da je jednako tako, Sud već ranije zaključio da spomenuti pojam ima objektivno svojstvo i da se primjenjuje neovisno o ciljevima i rezultatima transakcija o kojima je riječ, pri čemu ne postoji obveza porezne administracije da

provodi istrage kako bi utvrdila namjeru pojedinog poreznog obveznika ili da vodi računa o namjeri operatora koji nije porezni obveznik, a koji se javlja u istom dobavnom lancu.

Tako se i u presudi Suda EU u predmetu C-25/03 Finanzamt Bergisch Gladbach od 15.5.2019. godine obrazlaže u točki 64. da bi svrha direktive mogla biti ugrožena ako bi se uvjeti da postoji isporuka dobara, koja je jedna od tri oporezive transakcije, trebali razlikovati prema građanskom pravu dotične države članice koje međusobno nije usklađeno kao propisi o porezu na dodanu vrijednost.

Stoga je za potrebe oporezivanja relevantno utvrditi da primatelj leasinga, koji nabavu imovine financira na financijski leasing odmah kod preuzimanja objekta leasinga dobiva od davatelja leasinga tj. leasing društva račun za ukupnu vrijednost objekta leasinga budući se u poreznom smislu radi o isporuci dobara po odredbama članka 7. stavak 1. i stavak 2. točka b. Zakona o porezu na dodanu vrijednost koje su usklađene sa člankom 14. stavak 1. Direktive 2006/12/EZ. Iako davatelj leasinga ostaje pravni vlasnik objekta leasinga primatelj leasinga u svojim poslovnim knjigama evidentira takvu imovinu kao svoju i obračunava amortizaciju koja mu je priznati rashod kod oporezivanja dobiti. Stoga ovaj način financiranja nabave imovine ne razlikuje se za potrebe oporezivanja od imovine primjerice financirane iz vlastitih sredstava poreznog obveznika ili njegovim kreditnim zaduženjem. Ključan je gospodarski element iz članka 11. stavak 1. Općeg poreznog zakona, a ne pravo vlasništva po Zakonu o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ili upisi tog prava po Zakonu o sigurnosti prometa na cestama te povezano s tim ograničavajuće odredbe Zakona o leasingu i po istome sklopljeni ugovori o leasingu.

Naime, odredba članka 5. stavka 2. Zakona o leasingu ("Narodne novine" br.141/13) propisuje posao financijskog leasinga kao pravni posao u kojem primatelj leasinga u razdoblju korištenja objekta leasinga plaća davatelju leasinga naknadu koja uzima u obzir cjelokupnu vrijednost objekta leasinga, snosi troškove amortizacije tog objekta leasinga i opcijom kupnje može steći pravo vlasništva nad tim objektom leasinga po određenoj cijeni koja je u trenutku izvršenja te opcije manja od stvarne vrijednosti objekta leasinga u tom trenutku, a rizici i koristi povezani s vlasništvom na objektu leasinga većim dijelom prenose se na primatelja leasinga.

Ovdje se radi o zakonskoj definiciji pravnog posla financijskog leasinga, na način da je davatelj leasinga pravni vlasnik objekta leasinga do trenutka izvršenja opcije kupnje objekta leasinga od strane primatelja leasinga što bi bilo usporedivo sa prodajom uz pridržaj prava vlasništva iz Zakona o obveznim odnosima. Stoga uobičajeno u praksi ugovor o leasingu sadrži odredbe o zabrani otuđenja objekta leasinga što je prije svega radi zaštite tražbine koju po tom ugovoru o leasingu društvo ima prema primatelju leasinga. Ovdje je prije svega riječ o odnosima između ugovornih strana koji su u određenoj mjeri propisani drugim zakonima od poreznih.

Pravni posao financijskog leasinga u poreznom pravu sadržaj je upravo u odredbi članka 7. stavak 2. točka b) Zakona o porezu na dodanu vrijednost dok se i po računovodstvenim pravilima takva imovina evidentira u bilanci korisnika leasinga kao njegova zato jer su rizici i koristi povezani s vlasništvom na objektu leasinga većim dijelom preneseni na primatelja leasinga neovisno o tome što leasing društvo ostaje pravni vlasnik objekta leasinga do otplate financijskog leasinga.

Ovisno o ugovorenome, kod prijevremenog raskida ugovora o financijskom leasingu, leasing društvo će izdati odobrenje primatelju leasinga ili će primatelj leasinga ispostaviti račun

za objekt leasinga leasing društvu neovisno o tome što je leasing društvo cijelo vrijeme formalni vlasnik objekta leasinga. U situaciji kada bi formalno vlasništvo bilo odlučna činjenica za oporezivanje, tada ova druga opcija ne bi bila moguća pa iz ovoga proizlazi da se porezne činjenice utvrđuju prema njihovoj gospodarskoj biti.

Za sada iz spisa ne proizlazi da je leasing društvo proturječilo, tj. osporavalo kupoprodaju ili raskinulo ugovor o leasingu zbog kršenja ugovornih odredbi o zabrani prodaje objekta leasinga. Upravo suprotno, leasing društvo je po otplati ugovora izdalo ovom žalitelju dobavljaču odgovarajuće potvrde radi prijenosa pravnog vlasništva pa bi u situaciji da je formalno vlasništvo porezno relevantna činjenica najkasnije u tom trenutku žalitelj stekao pravo na pretporez za ranije zaračunatu mu isporuku jer bi najkasnije tada zadovoljio oba uvjeta, da ima račun i da mu je isporuka izvršena. Ovo i neovisno da li se upisivalo vlasništvo u evidencije MUP-a po odredbama Zakona o sigurnosti prometa na cestama. Žalitelju je nadzorom priznato stjecanje dijela istovrsnih vozila od istog dobavljača za koja je ovaj dobavljač izvršio prijenos vlasništva u evidencijama MUP-a prije njihove prodaje žalitelju tj. po računima navedenim u tablici br. 1. i koji se ne navode u tablici br. 2. osporenih računa, što sve za sada dodatno ukazuje da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

Imajući u vidu naprijed izneseno potrebno je u obnovi postupka poništiti porezno rješenje od 01.12.2022. godine i predmet vratiti na ponovni postupak te je riješeno kao u točki I.2. izreke. U ponovnom postupku prvostupanjsko tijelo će otkloniti uočene nedostatke i provesti adekvatne radnje u smislu navedenih primjedbi i pridržavajući se u cijelosti stavova i pravnih shvaćanja ovog tijela, uz sudjelovanje žalitelja kao stranke.

Na temelju izloženog i propisa članka 117. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku riješeno je kao u točki I.1. izreke, a članka 117. stavak 2. ovog Zakona kao u točki I.2. izreke.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba, ali se protiv istog može pokrenuti upravni spor tužbom Upravnom sudu u roku 30 dana od dana prijema rješenja. Tužba se podnosi Upravnom sudu u Zagrebu, Avenija Dubrovnik 6, Zagreb.

Dostaviti:

1. Ministarstvu financija, Porezna uprava
Područni ured Sisak, uz povrat spisa
i dva primjerka rješenja s tim da se
označeni primjerak uruči žalitelju
putem opunomoćenika
2. Pismohrana, ovdje.

**NAČELNIK
SAMOSTALNOG SEKTORA**
Nikola Biloglav, dipl.iur.

UO
URUČITI OSOBNO PRIMATELJU
Pošiljatelj: Ministarstvo financija - Porezna uprava

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO FINACIJA
POREZNA UPRAVA
PODRUČNI URED SISAK

POREZNI POSTUPAK

AR

PRIMATELJ:

Poštarina plaćena HP-u.d.d.
u sortirnici
44200 SISAK

R

Naziv i oznaka posiljke:

Klasa: VP/11-471-02/24-01/82

Broj priloga:

Na adresu primatelja:

POREZNO SAVJETNIŠTVO LOVRČIĆ I PARTNERI
PARTNERI d.o.o. ZAGREB

POREZNO SAVJETNIŠTVO LOVRČIĆ I PARTNERI
d.o.o.

ZAHAROVA 7

10000 ZAGREB

Narodne novine d.d., Zagreb - (157) 003897
Oznaka za narudžbu: 00-3897